

Era odată un vrăjitor foarte rău și viclean. A meșterit el o oglindă fermecată, care ascundea toate lucrurile bune și le scotea în evidență doar pe cele rele. Cu oglinda aceea, vrăjitorul își pusese în gând să-și râdă de lumea întreagă.

Ucenicii lui de la școala de vrăjitori au apucat bine oglinda și au început să zboare cu ea de colo-colo, pentru a-și râde de lume. Însă, la un moment dat, oglinda s-a spart în mii și milioane de cioburi. Cui îi intra în ochi un asemenea ciob începea să vadă lucrurile strâmb; ca și cum dacă era frumos, el vedea acum urât.

Unora le-au intrat cioburi și în inimă, și de-atunci au căpătat o minte de gheață. Vrăjitorul se bucura foarte de isprava lui, căci datorită oglinzii aceleia vrăjite, cioburile păstrau fiecare în parte proprietățile ei, iar oamenii pe care puneau stăpânire deveneau răi.



Într-un orășel trăiau doi copii – pe băiețel îl chema Kay, iar pe fetiță Gerda. Ei erau vecini și buni prieteni – se aveau ca frații unul pe celălalt.



Părinții lor stăteau la două mansarde învecinate. Mai apoi au unit mansardele cu ghivece de flori, și acolo creșteau mai mulți trandafiri. Kay și Gerda aveau împreună grijă de trandafiri. De altminteri, cei doi copii își petreceau mai tot timpul unul cu celălalt.



Într-o iarnă, Kay a văzut un fulg de nea care s-a așezat pe pervazul ferestrei, iar acesta a crescut atât de mare, încât băiatului i s-a părut că s-a transformat într-o femeie foarte frumoasă, îmbrăcată în alb. „O fi Crăiasa Zăpezilor!”, se gândi băiatul. Dar când s-a uitat mai bine, a văzut doar o pasăre mare și albă.



Tot în iarna aceea, Kay și Gerda se jucau pe afară. Ninge cu fulgi mari, și, dintr-odată, băiatul s-a văitat că i-a intrat ceva în inimă și în ochi. Pesemne erau două cioburi din oglinda vrăjitorului. Gerda a venit la el și s-a uitat atent, dar nu a văzut nimic. După ce Kay a clipit de câteva ori, nu a mai simțit nimic – însă cioburile rămăseseră tot acolo.



Din ziua aceea, Kay a început să vadă lumea altfel. Devenise un băiat răutăcios și îi imita în zeflema pe toți, însă el nu scotea în evidență decât trăsăturile caraghioase ale oamenilor.



Cu Gerda se purta tare urât. O trăgea de păr și lua în batjocură tot ceea ce îi spunea fetița.



Într-o zi, Kay se duse cu sania să se dea pe derdeluș. Însă Kay se ținea deoparte de alți copii de seama lui, nemaidorind să se joace cu ei ca pe vremuri.



În timp ce se juca de unul singur pe derdeluș, Kay a văzut o sanie mare și albă, trasă de doi

reni. Sania a făcut de două ori ocolul pieței unde se afla derdelușul, iar apoi s-a oprit.



Lui Kay i-a venit dintr-odată ideea să-și lege săniuța de sania aceea mare și să fie tras și el odată cu ea. Zis și făcut. Băiatul legă săniuța, iar sania cea mare porni din loc. Kay nu putea vedea cine era înăuntrul saniei, însă persoana de acolo îi făcea semne prietenoase, dându-i de înțeles că îl cunoaște.



După ce a mers o bucată de vreme agățat de sania aceea mare, Kay a vrut să-și dezlege săniuța, ca să se poată întoarce acasă la el. Băiatul era îngrijorat, căci observase că persoana din sanie mîna renii cât mai departe de piața orășelului lor. Însă, oricât de mult s-a străduit băiatul să-și dezlege săniuța, i-a fost cu neputință.



Sania cea mare înainta cu o viteză uimitoare și lăsase de mult orășelul în urmă. Afară ningeă cu fulgi tot mai mari, iar lui Kay îi era din ce în ce mai frig.



Deodată, sania cea mare a oprit și din ea a ieșit o femeie foarte frumoasă, îmbrăcată în alb. Kay a recunoscut-o pe Crăiasa Zăpezii, cea pe care o văzuse odată la geam, transformându-se dintr-un fulg de zăpadă.



Crăiasa Zăpezii l-a luat în sania ei pe Kay și a pornit mai departe. Însă băiatului îi era în

continuare frig. Crăiasa Zăpezii i-a spus să vină mai aproape de ea, pentru a se încălzi în blana cea de urs în care era îmbrăcată. Kay s-a apropiat, însă acum se simțea ca și cum ar fi fost în mijlocul viscolului.



Atunci, Crăiasa Zăpezii l-a sărutat, iar Kay a simțit cum îngheață cu totul. Dar, la scurt timp după aceea, Kay nu a mai simțit frigul. Crăiasa Zăpezii l-a mai sărutat o dată, iar atunci Kay a uitat de tot ceea ce i se întâmplase în viață până atunci. A uitat de părinți, de orașelul său, de Gerda și de tot ceea ce era mai important pentru el. Crăiasa Zăpezii i-a spus băiatului că nu-l va mai săruta și a treia oară, căci ar fi însemnat să-l omoare cu frigul care răzbătea din ea.



Ce s-a întâmplat însă în orășel după dispariția lui Kay? Ei bine, Gerda l-a așteptat cât l-a așteptat, dar când a văzut că băiatul nu se mai întoarce, a început să întrebe de el. Ultima oară, Kay fusese văzut la derdeluș, agățându-și săniuța de o sanie mare. Mulți credeau că băiatul murise înecat în râu, căci de atunci nu-l mai văzuse nimeni. Atunci, Gerda a început să întrebe mai departe de el, căci ea nu voia să creadă acest lucru.



Gerda a întrebat căprioarele, păsărelele și razele soarelui ce știau de prietenul ei Kay, dar niciuna dintre acestea nu știa să-i răspundă fetei. A fost o iarnă foarte tristă.



Când a venit primăvara, Gerda și-a luat pantofiorii ei cei roșii, nou-nouți, și a mers către

râu. Voia să-i dea râului pantofiorii, doar-doar acesta îi va spune ceva despre Kay. Însă, când Gerda a aruncat pantofiorii în râu, aceștia s-au întors înapoi la ea.



Atunci, fetița a luat o barcă ce se vedea acolo, cu gândul să-i arunce în mijlocul râului. Zis și făcut, numai că acum râul ducea barca foarte repede, iar Gerdei îi era cu neputință să se mai întoarcă acasă. „Poate că râul mă duce la Kay!”, gândea fetița.



Gerda a mers ce a mers, până ce barca a ajuns în dreptul unei grădini frumoase, dincolo de care se vedea o căsuță. Din grădină a apărut o bătrânică ce se sprijinea într-o cârjă.

Văzând-o pe Gerda, bătrânică a întins cârja și a oprit barca din loc. Apoi a invitat-o pe fetiță să vină la ea. Gerda a întrebat-o pe bătrânică dacă îl văzuse pe prietenul ei, Kay, însă femeia i-a răspuns: „Nu, dar cu siguranță că va veni și el aici mai târziu.”



Apoi, bătrânică a invitat-o pe Gerda la ea în curte, unde avea o grădină minunată, cu toate florile de pe pământ. Gerda a admirat trandafirii și i-a spus bătrânicii că aceștia îi aduc aminte de Kay. Trebuie să spunem că bătrânică aceea făcea farmece. Ei îi plăcea de Gerda și dorea să o oprească la ea pe fetiță.

De aceea, îi spuse Gerdei că vrea să-i pieptene părul, dar, în timp ce făcea acest lucru, fetița uita tot ceea ce se petrecuse până atunci. Uita de Kay, de casă, de părinți.

Ca nu cumva trandafirii din curte să-i aducă aminte fetiței de prietenul său Kay și de casa părintească, bătrâna făcu un semn cu cârja, iar aceștia pieriră de parcă nici n-ar fi fost.



Apoi, zilele începură să treacă în casa bătrânei, fără ca Gerda să-și dea seama de acest lucru. Cum grădina femeii era mereu plină de flori frumoase, Gerda credea că este mereu primăvară.

Totuși, uitându-se mai atentă prin grădină, fetița se gândi că de acolo lipsește o floare anume, însă nu-și putea aduce aminte care. O cuprinse tristețea și izbucni în lacrimi.

Lacrimile căzură tocmai peste răzorul unde se aflaseră trandafirii, iar aceștia răsăriră din pământ. Atunci Gerda își aduse aminte de tot ceea ce se întâmplase până atunci cu ea. Îi întrebă pe trandafiri dacă știu ceva despre Kay, dacă nu cumva el murise.

Trandafirii îi răspunseră fetiței că băiatul nu murise, căci altfel ar fi trebuit să se afle în pământ, iar ei l-ar fi văzut dacă dintr-acolo ar fi venit.

Fetița le mulțumi pentru vestea cea bună și...



...o porni mai departe în căutarea lui Kay. Afară venise toamna și era frig. Pe Gerda o dureau picioarele, dar nu se oprea din drumul său. La un moment dat, fetița întâlnește un corb, pe care îl întreabă dacă știe ceva despre prietenul ei, Kay. Corbul îi spune că s-ar putea să aibă știință despre acesta și o rugă pe Gerda să-l urmeze.



Corbul văzuse un băiat care semăna, după descriere, cu Kay. Băiatul intrase în palatul unei prințese, unde își făcea de lucru nevasta corbului. Băiatul acela era tare deștept, la fel și prințesa. Se plăcuseră unul pe altul și, în scurt timp, aveau să se căsătorească — așa zisese corbul.

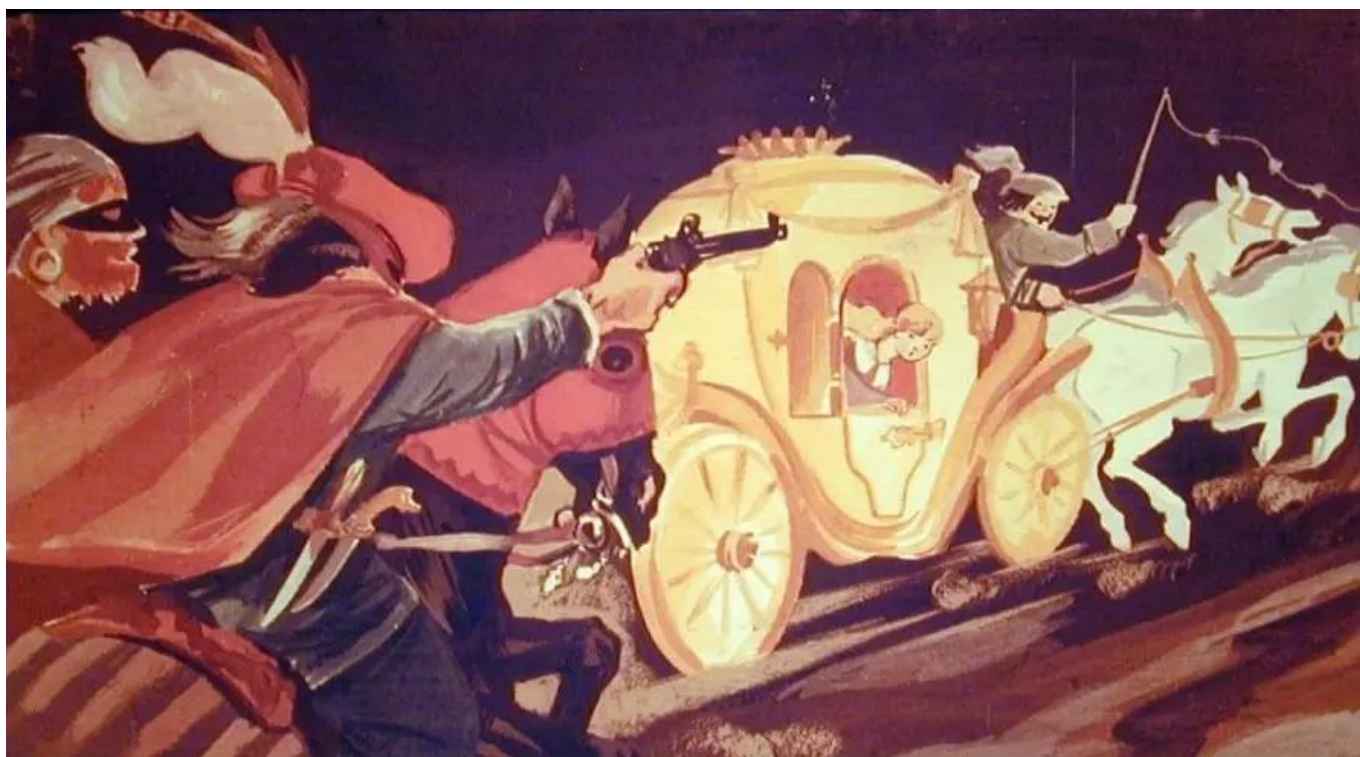
Gerda se bucură crezând că îl vede pe Kay și îl rugă pe corb să o conducă în palatul prințesei. Zis și făcut.

În noaptea aceea, Gerda se furișă la prințesă, nimerind în camera unde dormeau aceasta împreună cu băiatul despre care corbul spunea că e Kay. Însă când se uită mai bine la el, Gerda văzu că băiatul nu era Kay, ci doar semăna cu el din spate.

Atunci, Gerda începu să plângă și o trezi pe prințesă. Prințesa o întrebă pe Gerda cine este și ce caută acolo, iar fetița îi povesti toată istoria ei.



Prințesa se înduioșă la auzul poveștii Gerdei și îi dăruie o pereche de pantofi noi și o trăsurică trasă de doi cai, ca să-l poată căuta mai departe pe Kay. De asemenea, trăsurica avea și vizitiu, iar înăuntru se găseau provizii pentru drumul cel lung pe care Gerda îl avea de străbătut mai departe în căutarea lui Kay. Fetița îi mulțumii prințesei pentru darurile sale și o porni mai departe la drum.



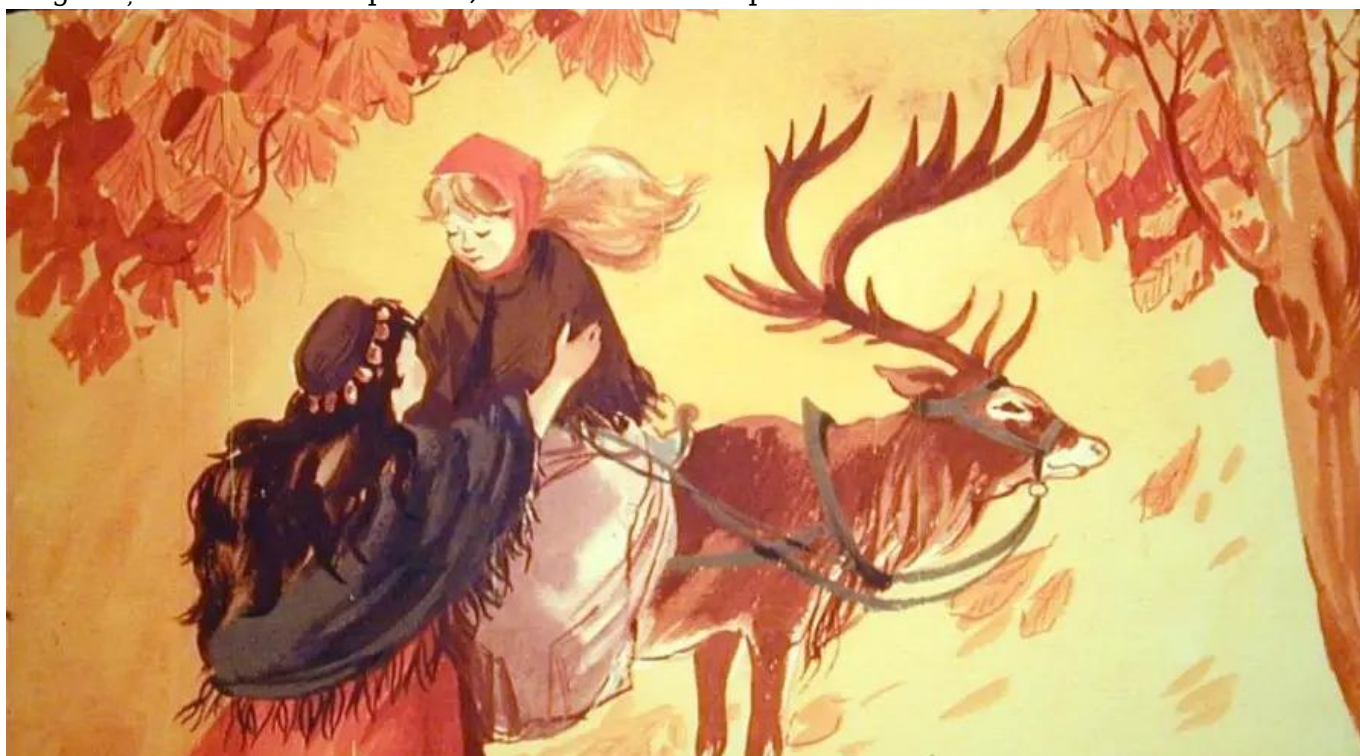
Trăsurica strălucea ca aurul, iar, în timp ce treceau printr-o pădure, Gerda și vizitiul fură atacați de tâlhari. Tâlharii îl omorâră pe vizitiu și confiscară caleașca Gerdei, cu tot cu cai. Pe fetiță ar fi plănuit să o omoare, numai că fata tâlharilor, care era de aceeași vârstă cu Gerda, îi rugă pe părinții săi să o lase în viață.



Ajunseră cu bine la un castel dărăpănat, care era locuit de tâlhari. Fetița tâlharilor avea mai mulți porumbei, deopotrivă sălbatici și domestici. Fetița tâlharilor o rugă apoi pe Gerda să-i spună povestea ei. Gerda îi povesti fetei totul: despre prietenul ei, Kay, care dispăruse, iar ea plecase în căutarea lui.



Porumbeii cei sălbatici, auzind povestea Gerdei, îi spuseră fetiței de tâlhari că ei îl văzuseră pe Kay, care se afla în căruța Crăiesei Zăpezilor. Căruța se îndrepta spre Palatul de gheață al Crăiesei Zăpezilor, aflat tocmai în Laponia.



Fetița de tâlhari mai avea și un ren. Îl întrebă pe ren dacă cunoaște Laponia, iar renul îi spuse că nimeni nu o știa mai bine decât el. Atunci, fetița de tâlhar o urcă pe Gerda pe ren și îl rugă pe acesta să meargă până în Laponia, în căutarea Castelului de Gheață al Crăiesei Zăpezilor, acolo unde se afla Kay. Apoi, fetița de tâlhar își luă „la revedere” de la Gerda, iar aceasta îi mulțumi pentru ajutor și porni împreună cu renul spre Laponia.



Au mers ei ce-au mers, prin frigul acela teribil, până ce au ajuns în Laponia.



Acolo au întâlnit-o pe laponă, care i-a întrebat de unde vin și încotro se duc. Gerda și reful au povestit laponiei toată întâmplarea lor de până atunci, iar femeia s-a dumirit cu totul.



Ea le-a spus celor doi că trebuie să ajungă până în Finlanda, la prietena ei – finlandeza, care este foarte deșteaptă și știe toate lucrurile de pe lumea asta. Tot în Finlanda trebuie

să se afle și palatul Crăiesei Zăpezilor, acolo unde stă Kay.

Lapona îi dădu Gerdei un pește pe care scrisese un mesaj pentru prietena ei, finlandeza. Apoi îi spuse renului încotro să o apuce, pentru a ajunge în Finlanda. Zis și făcut. Cei doi ajunseră în Finlanda, iar Gerda îi dădu finlandezei peștele cu mesajul de la laponă.

În timp ce Gerda se odihnea după atâta drum, finlandeza îi povesti renului că Crăiasa Zăpezilor îl răpise pe Kay, dar că acesta se simțea foarte bine în palatul ei de gheață, iar de vină erau cioburile oglinzii fermecate, care îi intraseră în ochi și în inimă.

Însă doar Gerda putea să dezlege vraja aceea; renul nu o putea ajuta pe fată decât ducând-o în apropierea castelului Crăiesei Zăpezilor și lăsând-o acolo.



Zis și făcut. Finlandeza îi spuse renului încotro să o ia pentru a ajunge la palatul Crăiesei Zăpezilor, iar acesta o luă pe Gerda în spinarea sa și porni într-acolo. Odată ajunși, renul îi spuse fetei că o va aștepta acolo — de acum înainte, totul depindea numai de ea, pentru a-l lua înapoi pe Kay.



Gerda pătrunse în castelul de gheață al Crăiesei Zăpezilor. Crăiasa Zăpezilor nu era acasă, ea plecase într-o scurtă călătorie în țările calde. În palatul ei era foarte frig, iar sălile erau atât de mari, încât puteai să mergi ore în șir dintr-un capăt al încăperii în celălalt. Gerda merse ce merse, până ce îl zări pe Kay.



Băiatul era aproape negru la față din cauza frigului ce-l înconjura din toate părțile în

castelul Crăiesei Zăpezilor. Kay se căznea din răspuțeri să formeze, din niște cuburi de gheață, cuvântul „VESNICIE”. Crăiasa Zăpezilor îi spusese că, dacă va reuși acest lucru, va fi cu adevărat liber. Însă Kay nu mai ținea minte nimic, căci, din cauza sărutului Crăiesei Zăpezilor, uitase absolut tot.



Gerda se apropie de Kay, care nu o mai recunoștea, ba mai mult, nici măcar nu-și dădea seama că fetița era acolo. Gerda izbucni în plâns, iar lacrimile ei pătrunseră în sufletul lui Kay, iar ciobul care se afla înfipt în inima băiatului se mistui.



Apoi, Gerda îi vorbi lui Kay despre clipele în care ei doi erau fericiți împreună în orășelul lor și despre cum aveau grijă de trandafiri. Auzind aceste lucruri, Kay începu să plângă, iar ciobul care se afla în ochiul său se scurse odată cu lacrimile.



---

Imediat după aceea, Kay își aduse aminte tot ceea ce fusese înainte — se bucură că o vede pe buna lui prietenă Gerda și o îmbrățișă la pieptul lui. Apoi își dădu seama de frigul care răzbătea din toate părțile în castelul Crăiesei Zăpezilor, de pustietatea de aici, și își dori să ajungă numaidecât acasă, în orașelul lor.



Când toate acestea se împliniră, cuburile de gheață formară singure cuvântul „VEȘNICIE”, iar cei doi copii o luară împreună spre ieșirea din palatul Crăiesei Zăpezilor.



Kay și Gerda ieșiră afară din palatul Crăiesei Zăpezilor și coborâră scările de gheață ce dădeau în curte. Acolo îi aștepta renul.



Cei doi copii încălecară pe ren și o porniră mai departe. În calea lor se ivea primăvara, iar toate cele întâmplate în palatul Crăiesei Zăpezilor erau uitate pentru totdeauna.



Kay și Gerda au ajuns, în cele din urmă, cu bine în orașelul lor. Acolo au continuat să fie cei mai buni prieteni, ca pe vremuri, când nici cioburile din oglinda vrăjitorului, nici Crăiasa Zăpezilor nu se iviseră în viețile lor.

SFARSIT